

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25/02/2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Agnieszka Turowska
Ławnicy:	Barbara Elżbieta Adamczyk, Krystyna Danuta Kapuścińska
Protokolant:	stażysta Beata Tylki

po rozpoznaniu w dniu 25 lutego 2016 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy z powództwa L. J. (PESEL (...))

przeciwko (...) Sp. z o.o. (KRS (...))

o dopuszczenie do pracy, wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy, odszkodowanie

I. Umarza postępowanie w zakresie cofniętego powództwa,

II. Oddala pozew w pozostałym zakresie,

III. Odstępuje od obciążania powoda kosztami zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Powód L. J. pozwem skierowanym przeciwko pozwanemu (...)spółce z.o.o. domagał się uznania, że rozwiązanie z nim umowy o pracę na zasadzie porozumienia stron było niezgodne z prawem i przywrócenia do pracy na stanowisku pracownik ochrony w Zakładzie Pracy (...) spółce z.o.o. W uzasadnieniu wskazał, że jego oświadczenie woli zostało wymuszone przez pozwanego poprzez groźbę dyscyplinarnego zwolnienia go z pracy.

Następnie w piśmie procesowym z dnia 17 lipca 2014 r powód sprecyzował roszczenia w ten sposób, że domagał się zasądzenia wynagrodzenia za cały czas pozostawania bez pracy oraz zasądzenia kwoty 1800 zł brutto tytułem wynagrodzenia za dodatkową pracę.(k: 14)

Pozwany w odpowiedzi na pozew domagał się jego oddalenia oraz zasądzenia kosztów postępowania. W uzasadnieniu zaprzeczył jakoby złożenie oświadczenia woli przez powoda było skutkiem wcześniejszych groźb kierowanych wobec L. J. . Odnosząc się do roszczenia o dodatkowe wynagrodzenie wskazał, że zgodnie z zakresem obowiązków który podpisał powód był on zobowiązany do realizowania poleceń zlecniodawców lub upoważnionych przez niego osób, przy jednoczesnym spełnieniu określonych warunków.(odpowiedź na pozew k: 30 -35)

Na rozprawie w dniu 25 lutego 2016 r powód oświadczył, że domaga się dopuszczenia do pracy.

Sąd Rejonowy zważył , co następuje:

L. J. był zatrudniany przez spółkę z. o.o. (...) na podstawie umów o pracę poczynając od dnia 1 lipca 2009 r

(dowód: umowa o pracę z dnia 01 lipca 2009 r , umowa o pracę z dnia 1 stycznia 2011 r, umowa o pracę z dnia 08 stycznia 2011 r k:9)

Zgodnie z zakresem obowiązków pracownika ochrony fizycznej pracownik miał realizować polecenia zleconodawcy lub upoważnionych przez niego osób jeżeli zostaną spełnione następujące warunki :

- polecenia zostaną wpisane w książkę służby ;
- polecenia nie są sprzeczne z przepisami prawa;
- jeżeli wykonanie poleceń nie pogorszy stanu bezpieczeństwa chronionego obiektu

Każdorazowo pracownik miał również składać meldunek o otrzymanym poleceniu na stanowisku kierowania i postępować zgodnie z decyzjami Dyżurnego Stanowiska Kierowania.

(dowód: zakres obowiązków k: 40 -40 v)

W dniu 2 czerwca 2014 r na osiedlu (...) miała miejsce awaria bramy . W czasie obchodu powód zauważył, że pali się migające światło. Zadzwoiła do powoda pani z administracji i kazała mu otworzyć bramę ręcznie. Powód odpowiedział jej ,że nie jest elektrykiem i ,że tego nie zrobi. Taka postawa pracownika pozwanej spółki zdenerwowała ją co spowodowało ,że zdecydowała się sama pojechać na osiedle i otworzyć bramę. Telefonicznie także poinformowała S. S. o całym zajściu, który następnie skontaktował się z powodem w tej sprawie. Pracownik nie zmienił zdania i ponownie odpowiedział ,że nie jest elektrykiem , nie ma uprawnień i nie będzie się tym zajmował . L. J. wystawił przed wjazdem do garażu informacje o awarii . Ludzie nie wiedzieli czy wjeżdżać do garażu, czy też nie.

(dowód: przesłuchanie powoda protokół z dnia 28 września 2015 r k: 114 -115 , adnotacje 00:16:21 00:44:30, odtworzony protokół z rozprawy z dnia 3 grudnia 2014 r , protokół z dnia 4 lutego 2016 r k: 131-133 adnotacje 00:50:17 01:23:17, przesłuchanie S. K. protokół z dnia 28 września 2015 r k 121-122 adnotacje 01:51:15 02:02:06 przesłuchanie J. S. protokół z dnia 28 września 2015 r k:116 -117 adnotacje 00:46:32 01:10:22, protokół z dnia 4 lutego 2016 r k:133 134 adnotacje 01:26:24- 01:50:06, przesłuchanie R. S. protokół z dnia 28 września 2015 r k: 117-118 adnotacje k: 01:11:10 -01:17:19, protokół z dnia 4 lutego 2016 r k: 135 adnotacje 01:50:28,przesłuchanie S. S. protokół z dnia 28 września 20-15 r k: 118-119 adnotacje 01:17:51 -01:22:26) protokół z dnia 4 lutego 2016 r k: 135 adnotacje 01:55:47, przesłuchanie J. J. protokół z dnia 28 września 2015 r k: 119-120 adnotacje 01:23:02-01:35:23, przesłuchanie A. G. (1) protokół z dnia 28 września 2015 r k: 120 -121 adnotacje 01 : 37:59 -01:46:12)

Tą samą bramą kierowcy wjeżdżają i wyjeżdżają z garażu. Zielone światło informuje ich ,że przejazd jest w danej chwili wolny . Powód był w stanie otworzyć tą bramę ręcznie. Kiedy przyszedł do pracy jego zmiennik S. K. bez trudu ją otworzył. Ręczne otwieranie bramy należy do zadań pracowników ochrony . Obok niej znajduje się instrukcja, która pokazuje, co po kolei należy zrobić . Powód był przeszkolony jak należy mechanicznie otwierać bramy.

(dowód: przesłuchanie powoda protokół z dnia 28 września 2015 r k: 114 -115 , adnotacje 00:16:21 00:44:30, odtworzony protokół z rozprawy z dnia 3 grudnia 2014 r , protokół z dnia 4 lutego 2016 r k: 131-133 adnotacje 00:50:17 01:23:17, przesłuchanie S. K. protokół z dnia 28 września 2015 r k 121-122 adnotacje 01:51:15 02:02:06 przesłuchanie J. S. protokół z dnia 28 września 2015 r k:116 -117 adnotacje 00:46:32 01:10:22, protokół z dnia 4 lutego 2016 r k:133 134 adnotacje 01:26:24- 01:50:06, przesłuchanie R. S. protokół z dnia 28 września 2015 r k: 117-118 adnotacje k: 01:11:10 -01:17:19, protokół z dnia 4 lutego 2016 r k: 135 adnotacje 01:50:28,przesłuchanie S. S. protokół z dnia 28 września 20-15 r k: 118-119 adnotacje 01:17:51 -01:22:26) protokół z dnia 4 lutego 2016 r k: 135 adnotacje 01:55:47, przesłuchanie J. J. protokół z dnia 28 września 2015 r k: 119-120 adnotacje 01:23:02-01:35:23, przesłuchanie A. G.

(1) protokół z dnia 28 września 2015 r k: 120 -121 adnotacje 01 : 37:59 -01:46:12, przesłuchanie A. G. (2) protokół z dnia 4 lutego 2016 r k: 128 131 adnotacje 00:03:17- 00:44:43)

Później zadzwonił do L. J. prezes spółki i poprosił o spotkanie w dniu następnym . Powód odmówił i zaproponował ,że wracając z pracy zajedzie do biura . Ta propozycja została zaakceptowana . Najpierw J. S. poprosił powoda ,żeby spokojnie opowiedział co się działo tego dnia . Powód przyznał w trakcie tej relacji , że chyba się wygłupił ,że nie dał rady otworzyć bramy . Tym bardziej , że już to wielokrotnie robił wcześniej . Zaproponowano mu przejście do pracy na cmentarz , L. J. powiedział ,że chciałby wrócić do pracy na (...) ale wówczas nie było tam wolnego etatu . Przełożony powoda powiedział ,że jak się coś zwolni to może go tam przenieś. Wobec tego ,że powód nie chciał się zgodzić na przeniesienie go do pracy na cmentarz strony uzgodniły , że rozwiążą umowę na zasadzie porozumienia stron. Pracownik sam napisał oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę. Powód stanowczo stwierdził , że nie interesuje go praca na cmentarzu . L. J. uważał ,że praca na cmentarzu jest formą zesłania pracownika Rozmowa przebiegła w spokojnej atmosferze. Prezes obiecał , że jak zwolni się jakieś miejsce na obiekcie podobnym do tego na jakim pracował powód będzie o nim pamiętał i się z nim skontaktuje . Potem przez kilka dni L. J. dzwonił do prezesa z pytaniem czy ma jakąś pracę ale nie otrzymał żadnej konkretnej oferty tylko obietnice ,że przełożony o nim pamięta .

(dowód: przesłuchanie powoda protokół z dnia 28 września 2015 r k: 114 -115 , adnotacje 00:16:21 00:44:30, odtworzony protokół z rozprawy z dnia 3 grudnia 2014 r , protokół z dnia 4 lutego 2016 r k: 131-133 adnotacje 00:50:17 01:23:17, przesłuchanie J. S. protokół z dnia 28 września 2015 r k:116 -117 adnotacje 00:46:32 01:10:22, protokół z dnia 4 lutego 2016 r k:133 134 adnotacje 01:26:24- 01:50:06 przesłuchanie R. S. protokół z dnia 28 września 2015 r k: 117-118 adnotacje k: 01:11:10 -01:17:19, protokół z dnia 4 lutego 2016 r k: 135 adnotacje 01:50:28, przesłuchanie S. S. protokół z dnia 28 września 20-15 r k: 118-119 adnotacje 01:17:51 -01:22:26) protokół z dnia 4 lutego 2016 r k: 135 adnotacje 01:55:47, nagranie w aktach sprawy k: 10, pismo powoda akta osobowe k: 2 cz. C)

Powód na mocy orzeczenia z dnia 04 maja 2010 r Miejskiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w G. został zaliczony do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności do dnia 31 maja 2015 r .

(dowód; orzeczenie z dnia 4 maja 2010 r k: 9)

W piśmie z dnia 09 czerwca 2014 r ,które pozwany otrzymał w dniu 10 czerwca 2014 r powód oświadczył ,że uchyla się od skutków prawnych złożonego przez niego oświadczenia woli z dnia 2 czerwca 2014 r .

(dowód: oświadczenie z dnia 09 czerwca 2014 r , potwierdzenie odbioru k: 9)

Pozwany na stronach (...) umieszczał ogłoszenia w sprawie pracy w ochronie osób i mienia. Takie ogłoszenia ukazały się w kwietniu 2014 r oraz w sierpniu 2014 r .

(dowód : ogłoszenia k: 24-28)

Średnie miesięczne wynagrodzenie powoda wynosiło brutto 1729 ,28 zł .

(dowód; zaświadczenie o zarobkach k: 46)

Powód podjął leczenie w poradni (...) w związku z zaburzeniami adaptacyjnymi od dnia 14 lipca 2014 r .

(dowód : zaświadczenie k: 58)

Sąd zważył co następuje :

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonego w aktach sprawy materiału dowodowego, w szczególności wnioski wywodząc w oparciu o dokumenty prywatne. Podstawę ustaleń Sądu w zakresie przebiegu zatrudnienia powoda oraz łączących strony umów stanowiły również akta osobowe powoda. Dokumenty prywatne Sąd ocenił na podstawie art. 245 k.p.c. Wynika z niego, że dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go

podpisała złożyła oświadczenie w nim zawarte. Sąd dał im wiarę w całości, albowiem ich prawdziwość i autentyczność nie budziła wątpliwości, jak również nie zostały one w tym zakresie zakwestionowane przez strony postępowania.

Sąd oparł się również na zeznaniach żony powoda J. J. , które ocenił przez pryzmat tego ,że nie była ona bezpośrednim świadkiem rozmowy powoda z zarządem pozwanej spółki i znała relacje z przebiegu rozmowy powoda z L. J. tylko z subiektywnego przekazu jej męża . Jednakże nawet ona przyznała ,że powód otrzymał propozycję pracy na cmentarzu z której nie chciał skorzystać a także ,że odpowiedział administratorce, że nie wykona polecenia ponieważ nie jest elektrykiem i , że nie naprawi tej bramy.

Podobnie Sąd podszedł do zeznań córki powoda A. G. (1) ,która nie była bezpośrednim świadkiem rozmowy i znała jedynie relacje z przebiegu zajścia od ojca .

Sąd oddalił wniosek dowodowy powoda o przesłuchanie w charakterze świadka K. S. bowiem świadek ten miał zeznawać na okoliczności nie mające znaczenia z punktu widzenia przedmiotu niniejszego sporu tj. jego zdziwienia zwolnieniem powoda oraz chodzenia z powodem za każdym razem na obchód . Zgodnie zaś z art. 277 kpc przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie . W świetle tego wskazane przez powoda okoliczności, w ocenie Sądu, były irrelevantne dla rozstrzygnięcia, czy do złożenia przez L. J. wadliwego oświadczenia woli doszło pod wpływem groźby. Stąd też na podstawie wyżej przywołanego artykułu a contrario przedmiotowy wniosek został oddalony .

Te same względy przemówiły także za oddaleniem przez Sąd wniosku powoda o zobowiązanie pozwanego do złożenia książki raportów z uwagi na to ,że powód cofnął pozew w zakresie roszczenia wynagrodzenie za dodatkową pracę . Ten dokument zaś miał wykazać , jakie czynności powód wykonywał .

Sąd poza tym Sąd oparł się również na zeznaniach stron w takim zakresie w jakim posłużyły one do ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie .

Sąd oceniając moc dowodową zeznań L. J. wziął pod uwagę szereg nieścisłości , przekłamań i niekonsekwencji jakich dopuścił się powód w trakcie składania zeznań. Jego stanowisko ewoluowało w trakcie trwania procesu. W celu zobrazowania zmiany stanowiska L. J. w zakresie możliwości otworzenia przez niego bramy należy wskazać ,że w pozwie L. J. napisał : „ja odpowiedziałem (po wielokrotnych wcześniejszych próbach delikatnego uświadomienia pani z administracji , że między innymi – naprawienie bramy jest poza zakresem moich obowiązków” k:6 ,że nie naprawię tej bramy bo nie jestem elektrykiem. W kolejnym piśmie już twierdził ,że : „w dniu 2 czerwca 2014 r popsuła się brama garażowa ,która kilka dni wcześniej była naprawiana przez specjalistyczną firmę (...) . Oczywiście próbowałem tę bramę kilkakrotnie ręcznie odblokować ale się nie udało .k: 56)” . Dalej powód wskazywał, że : „ nie został przeszkolony z obsługi bramy dlatego też nie podejmował się majsterkowania.(k: 56)” żeby w końcu przyznać ,że takie przeszkolenie odbył . Sam zresztą powiedział ,że się : wygłupił” ponieważ robił to wiele razy wcześniej i nie miał z tym problemów.

Co do zeznań pozwanych J. S. ,S. S. i R. S. to od początku były one konsekwentne. W ocenie Sądu wynikało z nich jaki był faktyczny przebieg zdarzeń w dniu 2 czerwca 2014 r a także jak wyglądała rozmowa z powodem oraz , że w jej trakcie złożono mu propozycję , której nie przyjął . Tę okoliczność zresztą potwierdził sam powód .

W ocenie Sądu w takiej sytuacji rozważenia wymaga ,czy oświadczenie woli powoda z dnia 2 czerwca 2014 r było dotknięte wadą . Powód twierdzi ,że tak ponieważ zostało ono na nim wymuszone groźbą dyscyplinarnego zwolnienia z pracy .

W ocenie Sądu na podstawie art. 30 § 1 kp strony mogły rozwiązać (i co więcej - rozwiązały) umowę o pracę na mocy porozumienia. Czym innym jest natomiast kwestia następstw tego porozumienia w sytuacji, w której (już po rozwiązaniu umowy o pracę) powód złożył oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych wcześniejszego jego oświadczenia woli stanowiącego element czynności prawnej określonej przez art. 30 § 1 k.p. jako porozumienie stron.

Zgodnie z treścią art. 87 k.c., ten, kto złożył oświadczenie woli pod wpływem bezprawnej groźby drugiej strony lub osoby trzeciej, może uchylić się od skutków prawnych swego oświadczenia, jeżeli z okoliczności wynika, że mógł się obawiać, iż jemu samemu lub innej osobie grozi poważne niebezpieczeństwo osobiste lub majątkowe. W orzecznictwie ugruntowane jest, że jeżeli działanie, którego podjęciem grozi strona, mieści się w granicach jej uprawnień, to nie może być ono kwalifikowane jako czynność bezprawna. Przykładowo w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2002 r., I PKN 439/01 (Prawo Pracy 2003 nr 4, s. 37) za groźbę bezprawną w rozumieniu art. 87 k.c. nie uznano działania pracodawcy, polegającego na wskazaniu pracownikowi możliwości rozwiązania z nim stosunku pracy w razie odmowy podjęcia pracy na nowym stanowisku pracy. Nie można bowiem uznać za bezprawną groźbę, gdy strona wskazuje na możliwość zastosowania środków, do użycia których jest uprawniona w świetle prawa. Do uprawnień pracodawcy należy natomiast podejmowanie decyzji kadrowych, w tym przeniesienie pracownika na inne stanowisko, a nawet rozwiązanie z nim umowy o pracę. To, że pracodawca musi respektować przepisy prawa pracy regulujące tryb przeniesienia na inne stanowisko, czy zwalniania z pracy, nie przekreśla stwierdzenia, że jest to jego uprawnienie. Podobny pogląd został wyrażony w innych orzeczeniach Sądu Najwyższego, w szczególności w wyroku z dnia 8 maja 2002 r., I PKN 106/01 (LEX nr 564458), w którym wskazano, że poinformowanie pracownika przez przełożonego o negatywnej ocenie jego działania i wskazanie mu możliwych konsekwencji prawnych, w tym uprzedzenie o możliwości rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia, nie stanowi groźby bezprawnej w rozumieniu art. 87 k.c. w związku z art. 300 k.p. (por. też wyroki z dnia 5 sierpnia 1980 r., I PR 52/80, OSNCP 1981 nr 2-3, poz. 39; OSPiKA 1982 nr 9-10, poz. 164, z glosą F. Małysza i z dnia 17 lutego 2004 r., I PK 253/03, LEX nr 602403). Zbliżone stanowisko było przez Sąd Najwyższy prezentowane także w innych orzeczeniach (por. wyroki z dnia 17 lutego 1999 r., I PKN 570/98, OSNAPiUS 2000 nr 7, poz. 260; z dnia 8 maja 2002 r., I PKN 221/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 98; OSP 2005 nr 1, poz. 11, z glosą J. Jończyka; z dnia 29 kwietnia 2005 r., III PK 107/04, OSNP 2005 nr 23, poz. 369; OSP 2007 nr 3, poz. 35, z glosą T. Liszcz oraz uzasadnienie postanowienia z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859). Podnieść także należy, że jak trafnie zauważył Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 5 stycznia 1983 r., I PR 106/82 (OSNCP 1983 nr 9, poz. 137), aby mówić o bezprawności działania - w kontekście ustalenia, czy doszło do złożenia oświadczenia woli pod wpływem groźby - musi być dokonana ocena całokształtu sytuacji, w której ma miejsce zachowanie wywołujące obawę pracownika. Kryterium tej oceny stanowi sprzeczność z porządkiem prawnym naruszenia prawa podmiotowego pracownika, jak również sprzeczność z zasadami współżycia społecznego.

W literaturze prawniczej groźbę określa się jako "przymus psychiczny" (*vis compulsiva*). Polega ona na tym, że oświadczenie woli zostaje złożone pod wpływem stanu obawy, który wywołany jest przez drugą stronę lub przez osobę trzecią w następstwie zastosowania groźby bezprawnej. Zaistniały stan obawy - w świetle art. 87 k.c. - musi dotyczyć poważnego niebezpieczeństwa osobistego lub majątkowego dla składającego oświadczenie woli albo dla innej osoby. Wynika on z zapowiedzi spowodowania "owego zła" przez autora groźby, która stwarza dla zagrożonego sytuację przymusową w tym sensie, że staje on przed alternatywą, albo dokona żądanej czynności prawnej, albo narazi się na realizację stanu rzeczy określonego w groźbie. Zagrożony nie jest zatem pozbawiony możliwości wyboru, lecz rzeczywistość, w której ta możliwość jest realizowana, zostaje w następstwie groźby zakłócona (M. Gutowski: *Wzruszalność czynności prawnej*, Warszawa 2010, Rozdział II, § 5, pkt II). Bezprawność ma charakter obiektywny, a w konsekwencji niekoniecznie musi jej towarzyszyć wina w znaczeniu subiektywnym, a zwłaszcza świadomość naruszenia reguł postępowania lub wola wyrządzenia zła. Natomiast nie ma cechy groźby bezprawnej ostrzeżenie zapowiadające zastosowanie prawem przewidzianych środków w celu skłonienia kogoś do złożenia oświadczenia woli. Ta ogólna dyrektywa, zawiera wszakże znaczny element ocenny. Trzeba bowiem rozstrzygnąć, jakie środki przewiduje prawo dla przymuszenia kogoś do złożenia oświadczenia woli, a w konsekwencji jakie powiązania powinny występować między sankcjami prawnymi a niezłożeniem oświadczenia woli. W doktrynie podnosi się, że pomiędzy granicznymi przypadkami, w których występuje albo nie występuje związek pomiędzy sankcjami prawnymi, a niezłożeniem oświadczenia woli leży "szara strefa" niejednoznacznie zdelimitowana wspomnianą ogólną dyrektywą, w oparciu o którą można wyrazić pogląd, że raczej dominuje tendencja, która dopuszcza luźniejszy związek sankcji prawnych z oświadczeniem woli, a w konsekwencji ogranicza zakres pojęcia bezprawności i tym samym zastosowania art. 87 k.c. (tak Z. Radwański [w:] *System Prawa Prywatnego*, Tom 2. Prawo cywilne - część ogólna, Rozdział VIII. Wady oświadczenia woli, pod red. Z. Radwańskiego, Warszawa 2008, s. 418). Dlatego w piśmiennictwie

postuluje się, aby ustalenie tego, czy w konkretnym stanie faktycznym zachodzi bezprawność, pozostawić sądowi orzekającemu (tak S. Rudnicki [w:] Komentarz do kodeksu cywilnego, Warszawa 2004, teza 2 do art. 87). Groźba jest bezprawna zarówno wówczas, gdy wchodzi w obowiązujący system norm, jak i wtedy, gdy jest sprzeczna z zasadami współżycia społecznego, wobec powyższego nie należy uważać za groźbę bezprawną groźby wytoczenia powództwa o odszkodowanie, chyba że chodziłoby o oczywistą szykanę procesową (K. Piasecki: Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Część ogólna. Komentarz, Kraków 2003, teza 3 do art. 87).

Ze względu na to, że bezprawność groźby (art. 87 k.c.) polega na sprzecznym z prawem działaniu grożącego lub wykorzystaniu działania formalnie zgodnego z prawem do osiągnięcia celu, dla którego prawo to nie przysługuje, w piśmiennictwie przedstawia się pogląd o celowości rozróżnienia "bezprawności środka" i "bezprawności celu". Bezprawność środka występuje wówczas, gdy grozi się środkami, do użycia których nie miało się prawa, natomiast bezprawność celu zachodzi, gdy grożącemu służyło wprawdzie prawo, jednakże przyznane mu było w innym celu niż ten, w jakim z niego skorzystał, np. groźba doniesienia o popełnieniu przestępstwa przez zagrożonego celem zmuszenia go do złożenia oświadczenia woli określonej treści (por. B. Giesen [w:] Kodeks cywilny. Część ogólna. Komentarz, Warszawa 2009, tezy 9 i 10 do art. 87). Również w orzecznictwie przyjęto takie rozróżnienie, stwierdzając, że przez bezprawność groźby należy rozumieć przede wszystkim zachowanie sprzeczne z prawem (ustawą lub zasadami współżycia społecznego), ale także zachowanie zgodne z prawem, które jednakże zmierza do wymuszenia oświadczenia woli. W wyroku z dnia 6 stycznia 1997 r., I CKN 375/97 (LEX nr 610210) Sąd Najwyższy podtrzymał dotychczasowe stanowisko, że groźba, o której mowa w art. 87 k.c., musi być bezprawna, przez co należy rozumieć przede wszystkim zachowanie się sprzeczne z prawem (ustawą lub zasadami współżycia społecznego). Uznał jednak, że także zachowanie formalnie zgodne z prawem, stanowi groźbę bezprawną, gdy zmierza do uzyskania skutku niezgodnego z prawem. Podobnie w wyroku z dnia 19 marca 2002 r., I CKN 1134/99 (OSNC 2003 nr 3, poz. 36; Monitor Prawniczy 2006 nr 10, s. 556, z glosą P. Graneckiego) Sąd Najwyższy przyjął, że bezprawność groźby polega również na wykorzystaniu działania formalnie zgodnego z prawem do osiągnięcia celu, dla którego prawo to nie przysługuje. Z orzeczeń zapadłych w sprawach z zakresu prawa pracy należy w tym przedmiocie przywołać wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2004 r., I PK 199/03 (OSNP 2004 nr 22, poz. 384), według którego możliwość uchylenia się przez pracownika od skutków prawnych oświadczenia woli w przypadku przekazania mu przez pracodawcę informacji o zamiarze jednostronnego rozwiązania umowy o pracę, zależy od tego, czy celem pracodawcy było wymuszenie w ten sposób na pracowniku wyrażenia zgody na rozwiązanie umowy o pracę na mocy porozumienia stron. W uzasadnieniu tego Sąd Najwyższy wywiódł w szczególności, że tylko wówczas, gdyby z ustaleń faktycznych sprawy wynikało, iż celem pozwanego pracodawcy miało być wymuszenie na pracowniku określonego oświadczenia woli, możliwe byłoby zastosowanie art. 87 k.c. To, że pracownik podejmował decyzję w warunkach presji nie oznacza jeszcze, iż presja ta była równoznaczna z celem pracodawcy polegającym na dążeniu do wymuszenia na pracowniku zgody na rozwiązanie umowy o pracę na mocy porozumienia stron. Innymi słowy, nie można stawiać znaku równości między poinformowaniem pracownika o zamiarze rozwiązania z nim umowy o pracę a groźbą bezprawną. Z reguły informacja taka ma umożliwić pracownikowi przedstawienie swoich racji, czy stworzenie szansy na bardziej korzystny dla niego sposób rozwiązania z nim umowy o pracę, co nie oznacza, że jej celem jest wymuszenie na nim określonego oświadczenia woli. Zatem warunkiem koniecznym do uznania możliwości uchylenia się na podstawie art. 87 k.c. w związku z art. 300 k.p. od skutków prawnych oświadczenia woli w przypadku przekazania przez pracodawcę pracownikowi informacji o zamiarze jednostronnego rozwiązania z nim stosunku pracy jest wyraźny zamiar i rzeczywisty cel pracodawcy skłonienia pracownika wbrew jego chęci (poprzez tę informację i określony sposób jej prezentacji) do wyrażenia zgody na rozwiązanie stosunku pracy na mocy porozumienia stron, co z uwagi na wymuszający charakter zachowania się pracodawcy może być jednocześnie ocenione jako sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Konkludując, należy przyjąć, że groźba bezprawna w rozumieniu art. 87 k.c. oznacza zagrożenie podjęcia działania niezgodnego z prawem lub zasadami współżycia społecznego (użycie bezprawnego środka) lub zagrożenie podjęcia działania zgodnego z prawem, ale zmierzającego do osiągnięcia celu niezgodnego z prawem lub zasadami współżycia społecznego (zmierzanie do bezprawnego celu), przy czym uwzględniać należy wszystkie okoliczności sprawy (sposób zachowania stron i sytuację, w której się znajdują) a ich ocenę trzeba pozostawić sądowi orzekającemu.

W niniejszej zaś sprawie pracodawca zapraszając powoda na rozmowę pozwolił mu na wyjaśnienie całej sytuacji i poinformował o swoich zastrzeżeniach nie tylko związanych z pracą powoda w tym dniu . Dał mu szansę pracy gdzie indziej . Powód odrzucił tą propozycję , co sam zresztą przyznał . Co więcej potwierdził ,że się : „ wygłupił” tłumacząc , że jego zachowanie wynikało ze zdenerwowania . Firma w której był zatrudniony L. J. zajmuje się świadczeniem usług w zakresie profesjonalnej ochrony , jej pracownicy nie mogą : „ tracić głowy” tylko z tego powodu ,że doszło do awarii bramy . W tym konkretnym przypadku nie było większego niebezpieczeństwa ale pozwany widząc schemat zachowania powoda miał prawo obawiać się , czy będzie on w stanie zachować się właściwie, w przypadku poważniejszego niebezpieczeństwa . Tego zaś L. J. zdaje się nie rozumieć i nie dostrzegać . Powód zapomina ,że to on nie wywiązał się ze swoich obowiązków i to w sposób zawiniony .Sam zresztą nie był w stanie w sposób racjonalny wytłumaczyć co się takiego tego dnia stało .

Reasumując należy wskazać ,że dano powodowi możliwość wyboru , z której nie skorzystał a pracodawca miał prawo nie tylko do przeniesienia go do pracy w innym miejscu ale również i do rozwiązania umowy o pracę . Działania pozwanego w tym przypadku nie można było także uznać jako naruszającego zasady współżycia społecznego w sytuacji gdy powód co jest niewątpliwie uchybił swoim obowiązkom.

Mając powyższe na uwadze w ocenie Sądu oświadczenie woli L. J. nie było dotknięte wadą prawną o której mówi art. 87 k.c. w związku z czym brak jest podstaw do tego aby uznać ,że powód skutecznie uchylił się od jego skutków .

Sąd umorzył postępowanie w zakresie roszczenia powoda o wynagrodzenie za wykonywanie dodatkowych czynności.

Zgodnie z art. 203 k.p.c. § 1 pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku. Pozwany na cofnięcie pozwu wyraził zgodę.

Zgodnie z treścią § 4 cytowanego powyżej artykułu Sąd zważył, że okoliczności sprawy nie wskazują, że cofnięcie pozwu jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Stosownie do treści art. 469 k.p.c. Sąd ustalił także , że nie narusza słusznego interesu powoda. Przyjąć więc trzeba, że powód cofnął pozew ze skutkiem prawnym.

Zgodnie z treścią art. 355 § 1 k.p.c. Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął pozew ze skutkiem prawnym.

Mając na względzie powyższe okoliczności Sąd na mocy art. 355 k.p.c. w zw. z 203 k.p.c. i 469 k.p.c. orzekł jak w pkt.1 sentencji wyroku .

Zgodnie z art. 98 k.p.c. strona przegrywająca obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, przez co rozumie się również koszty zastępstwa procesowego.

Orzekając o kosztach procesu, w tym kosztach zastępstwa procesowego Sąd miał na uwadze dyspozycję art. 102 kpc, zgodnie z którym w wypadkach szczególnie uzasadnionych, Sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami.

Mając na uwadze powyższą regulację, która przyznaje Sądowi pewną swobodę w zasądzeniu kosztów procesu, przy uwzględnieniu zasad słuszości, Sąd uznał, iż w niniejszym postępowaniu niecelowym jest obciążenie powoda kosztami zastępstwa procesowego.

Względy słuszości decydujące o nie obciążeniu kosztami procesu są pojęciem, które może być rozumiane szeroko.

W niniejszym postępowaniu odstępując od obciążania powoda powyższymi kosztami miał na uwadze fakt ,że powód osiąga niskie dochody , jest osobą niepełnosprawną a ponadto mógł nie mieć świadomości i nie do końca rozumieć sytuację w jakiej się znalazł .